

menda vožnja zlo nevarna! Kaj ne, da je to bistra glava? Pa pustimo jih.

Vse se je balo večera, ko je kapitan Marko smehljalje nam napovedal, da pridemo memo Pole v kvarnerski zaliv. Po navadi je morje tam nepokojno; znabiti se sprime tam naša burja z vetrovi, ki iz Oggerskega čez Horvaško sèm vlečejo.

To je pa res, korajžni smo mi možje suhega plemena — dokler smo na suhem: tudi še takrat ne zmiraj. Pojdite pa vèn na morje, naj začnejo vas zibati rahli valovi, naj vetrič potegne, naj se pokaže le en temen oblačec, — korajže in junaštva, žali Bog, je konec. „Il Quarnero dorme!“ nas je pri južini tolažil kapitan, češ, da nam bodo izverstne pečadre in goreče vina bolje dišale. Enkrat pa se zaziblje ladija tolikanj, da kozarci, vilice in noži zarožljajo, — in nobenemu ni več dišala južina.

Do zdaj, kraj brega Istrije, smo bili srečevali celi dan še veliko večjih in manjših bark; pri Poli smo vidili tudi še eno avstrijsko vojno barko z napetimi jadri ne deleč od nas; naprej smo bili pa večidel le bolj sami. Na večer se je pa vendar razkačilo nekoliko morje; začeli smo se močno zibati; visoki valovi pljuskujejo na stene parobroda; naprej in nazaj, na levo in na desno se je zaganjala mogočna ladija; ojster veter je pihal od Reke sèm; kmalo je zginil od verha tovarš za tovaršem, da nazadnje sem bil izmed vseh popotnikov jez z eno samo gospo zgorej, blizo toplega dimnika in tedaj skoraj v sredi ladije, kjer se zibanje najmanj čuti. Hudo je bilo mraz; od trenutka do trenutka je močnejše hrumelo morje, je cverkalo lesovje parobroda, je žvižgal vihar med drevesi, banderom in vervmi. „Kako mogočno, krasno je morje, kako veličansko je vihar!“ — je djala gospá; al v tem hipu pljukne en val čez verh, in gospá in jez sva bila oba dobro keršena od morja. „Noč je prelepa“ — pravi na dalje gospá — „kako je jasno obnebje, kako čisto berlijo zvezde“ — al v tem omolkne in nagloma se podá v spodnji hram. Jez sem bil pa še delj časa na verhu, ne zato, ker je bilo morje in obnebje in vse to tako poetično, — ampak zato, ker je v spodnjem hramu zrak zagaten in ker mi je bilo ložeje pri sercu, dokler sem vidil še skoz temno noč v daljini zadnji ozki trak zemlje — ljube naše domovine. (Dal. sl.)

Mlada Litvanka.

Prosto po neki stari Litvanski zložil Fr. Zakrajšek.

O jutercu zlo rano rano
Smehljal se solnce je nad mano,
Ko že pod okencem vesela
Je mila majka mi sedela.

Čuj! kaj ti pravim, tvoja mati,
Te hočem vendar poprašati:
Kod si tak rano že hodila,
Da si svoj venček si zmevlila?

Sijal je danček že mi v lice,
Ko sem po verček šla vodice,
In tū je venček o megllici
Zmevlil se tako pri vodici.

Aj! aj! to zlata ni resnica,
Resnična to ni besedica;
Poslušaj, hčerka! vem jo bolje:
Spremljala Mirka si na polje!

Oj matka! to je res resnica,
Poštena to je besedica:
Na polje Mirka sem spremljala,
Da sem — besedico mu djala.

Dopisi.

Na Dunaji 3. rožnika. B — Pogostoma se bere v časnikih, da sedaj ko francozka armada miruje, cesar Na-

oleon „študira“ turško vprašanje, posebno pa še menda nemško, ker mu v Berlinu, v slovitem mestu nemške omike s svojo omahljivo, sebično, šaljivo politiko prav po volji strežejo in ga tako rekoč silijo, da bi jim skorej po francozki šegi napravil godbo in ples! Vendar imeli bodo cesar išejo, in takrat Bog pomagaj, ker vojska bo „lokalizirana“. Tako je s tem nemštvom, v politiki in veri nezedinjenim: eni služijo hoté ali nehoté Napoleonu, drugi so bolj sami za-se; le mala stranka se morebiti še proti jugu milo ozira! Zatoraj nam ne gre nikakor v glavo, kako da se more še tista ljuba nada gojiti, da le od tam je nam še zveličanje in pomoč v teh razvetranih in hudih časih, da Avstrija mora nemška biti, da si mora nemško politiko usvojiti in ž njo naprej domá in drugod proti vsem postavam in narodovskim pravicam! Tako jo namreč naše dunajsko časništvo gode in pri vsaki priliki dolgo in široko po svetu trobi, resnico kalí in ljudi moti in slednjič prave podstave k edinosti in občnemu porazumljenju jemlje. Vendar čemu to! Sto- in večkrat so že pametni možje rekli, da mora Avstrija svojo avstrijsko politiko imeti, ki ima korenine v cesarstvu, v raznih narodih obširne deržave z njih historičnimi pravicami in pridevki, da bodo v miru in edinstvi zedinjeni znotrej močni, zunaj hrabri in časteni. Čudno pa je tudi to, da celó tisti nemški časniki, ki se katoliški imenujejo, pri nas velikrat z nekako pobožnostjo in proti pravemu doznanju in zahtevanju le in vedno le nemštvo priporočajo, in češ, tem se mora verjeti, ti imajo prav, grede drugi za njimi, dokler spet kaka vihra svoj mogočni „stoj“ nasproti ne zagromi, in se potem eden družega osupnjeno gledajo in prašajo: kaj spet? Exempla sunt odiosa! — Res težavno in imenitno opravilo ima sedanje pomnoženo deržavno svetovavstvo, ki se je 31. majnika pervikrat k posvetovanju snidlo. Da bi po svoji moči kolikor toliko k občnemu pridu doveršilo! — Te dni stoji pred očitno sodbo siloviti hudodelnik z imenom Janez Šmidt, kupčijski mladeneč, ki je, kakor so „Novice“ že ob svojem času povedale, obdolžen, da je svojega gospodarja 12. marca lanskega leta umoril in oropal in ga potem v lesenem zaboji zabitega po železnici kakor blago v Galicijo poslal, kjer so ga še le letos mesca prosenca staknili in njega pervega silnega umora obdolžili. Pravda še teče, ker hudodelec terdovratno tají svojo pregreho in vedno le nekega neznanega Berlinca krivega dela, čeravno so mu skorej že na las pregreho dokazali in ga umora prepričali. Ž njim ste tudi dve ženski, ki ste mu dobro pomagale, da so dalje umorstvo zakrivati in denar zapravljati mogli. Kmali bomo vidili, kakošen kruh si bo spekel iz te moke!

Iz Gorice. — Drage „Novice“, skazite mi ljubav in natisnite sledeči poziv do vseh slovenskih pisateljev. Iz ljubezni do mile slovensčine in do svojih dragih bratov sem sklenil, izdati za novo leto 1861 precej obširno slovensko knjigo pod naslovom „Vile slovenske“. Če ravno imam že veliko gradiva poetičnega in prozaičnega pripravljenega v ta namen, se mi vendar ne zdi še zadostno taki nalogi. Da si tedaj v tem, ko grem po Heleno, tudi Nestorja in Ulisa zadobim v svoj namen in v hasen naše literature, vabim častite gosp. pisatelje slovenske vse, naj me podpirati blagovolijo v tem važnim započeti. Sostavki vse baže in pesmi, če imajo le krepko moralno idejo za temelj, bojo našle svoje priložno mesto. Hymni, elegije, balade, romance, sonetje, glose, basni, alegorije, epigrami, zastavice, smešnice in — kdo vé imena, šteje rodove?“ vse to bo prijazno in hvaležno sprejeto. Tudi prevodi, ki jih nekteri žalibog! še pisano gledajo, mi bojo prav po godu, posebno prevodi iz Litvanskega in iz staroklasične literature. Izuzeti so pa politični spisi in pa tisti, „qui ad facultatem argutiorum conducunt“, to je, nočem sofistike ampak prave filosofije. Prosim pa tudi nadepolne mladence, ako imajo kakoršne si bodi sostavke ali pesmi, kterih iz boječnosti niso še zaupali „žitja ptujšini“, naj mi jih berž ko je mogoče